

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Toissijaisesti siltä varalta, että unionin yleinen tuomioistuin katsoisi riidanalaisen päätöksen olevan mitätön sen vuoksi, että vastaaja käytti väärää virallista kieltä, ja että kumoamiskanne jätettäisiin tämän vuoksi tutkimatta sen vuoksi, ettei sillä ole kohdetta, kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— toteaa, että riidanalainen päätös on mitätön kantajaa koskevilta osin

— velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa yhdeksään kanneperusteeseen, jotka ovat pääosin samat tai samankaltaiset kuin asiassa T-396/22, Landesbank Baden-Württemberg v. SRB esitetyt kanneperusteet.

Kanne 28.6.2022 – Deutsche Bank v. SRB

(Asia T-398/22)

(2022/C 380/12)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Deutsche Bank AG (Frankfurt am Main, Saksa) (edustajat: asianajajat H. Berger ja M. Weber)

Vastaaja: Yhteinen kriisintarkkaisuineuvosto (SRB)

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- kumoaa yhteisen kriisintarkkaisuineuvoston (SRB) 11.4.2022 tekemän päätöksen yhteiseen kriisintarkkaisuineuvoston vuodelta 2022 suoritettavien ennakkolisten vakaussuorituslaskennasta (SRB/ES/2022/18) liitteeseen, siltä osin kuin riidanalainen päätös sekä sen liitteet I, II ja III koskevat kantajan maksua
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kuuteen kanneperusteeseen.

1. Ensimmäinen kanneperuste: päätöksessä ei noudateta SEUT 296 artiklan 2 kohdan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan c alakohdan mukaista perusteluvelvollisuutta ja sillä loukataan perusoikeuskirjan 47 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan, koska sen perustelut ovat puutteelliset erityisesti, kun kyse on useista kohdista, joissa vastaaja käyttää säännöksissä annettua harkintavaltaa, koska siinä ei esitetä muiden toimielinten tietoja ja koska päätöksen laillisuusvalvonta on käytännössä mahdotonta.
2. Toinen kanneperuste: päätöksellä rikotaan neuvoston täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2015/81⁽¹⁾ 4 artiklaa, luettuna yhdessä asetuksen (EU) N:o 806/2014⁽²⁾ (jäljempänä SRM-asetus) 69 artiklan 1 kohdan kanssa, sekä perusoikeuskirjan 16, 17, 41 ja 53 artiklaa, vastaaja määrittäi vuosittaiseksi tavoitetasoksi vuodelle 2022 14 253 573 821,46 euroa; toissijaisesti asetuksen (EU) 806/2014 69 ja 70 artikla ovat ylemmäntasoisien oikeuden vastaisia.
3. Kolmas kanneperuste: delegoidun asetuksen (EU) 2015/63⁽³⁾ 6, 7 ja 9 artiklalla sekä liitteellä I rikotaan ylemmäntasoisista oikeutta muun muassa siksi, että niillä laiminlyödään velvoitetta laskea maksut riskiin suhteutettuna, loukataan suhteellisuusperiaatetta ja laiminlyödään velvollisuutta ottaa huomioon kaikki tosiseikat.

4. Neljäs kanneperuste: päätöksellä loukataan perusoikeuskirjan 16 artiklassa vahvistettua kantajan elinkeinonharjoittamisen vapautta ja loukataan suhteellisuusperiaatetta, koska taustalla olevat riskiprofiiliin perustuvat mukautuskertoimet eivät vastaa kantajan erittäin suurta tappioiden sietokykyä ja näin ollen selvästi alemmaa riskiä yhteisen kriisintarkaisurahaston käyttämiseen, mikäli kantaja purettaisiin.
5. Viides kanneperuste: päätöksellä rikotaan perusoikeuskirjan 16 ja 20 artiklaa sekä loukataan suhteellisuusperiaatetta ja oikeutta hyvään hallintoon, koska vastaaja on tehnyt ilmeisiä virheitä käyttäessään harkintavaltaansa lukemattomissa kohdin.
6. kuudes kanneperuste: delegoidun asetuksen 20 artiklan 1 kohdan ensimmäisellä ja toisella virkkeellä rikotaan direktiivin 2014/59/EU⁽⁴⁾ 103 artiklan 7 kohtaa ja laiminlyödään velvoitetta laskea maksut riskiin suhteutettuna.

-
- (¹) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 yhdenmukaisista soveltamisedellytyksistä yhteiseen kriisintarkaisurahastoon suoritettavien ennakkolisten vakauserämaksujen osalta 19.12.2014 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) 2015/81 (EUVL 2015, L 15, s. 1).
- (²) Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisintarkaisua varten yhteisen kriisintarkaisumekanismiin ja yhteisen kriisintarkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1).
- (³) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisintarkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annettu komission delegoitu asetusta (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44).
- (⁴) Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisintarkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190).

Kanne 28.6.2022 – Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale v. SRB

(Asia T-399/22)

(2022/C 380/13)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale (edustajat: asianajajat H. Berger ja M. Weber)

Vastaaja: Yhteinen kriisintarkaisuneuvosto (SRB)

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- kumoaa yhteisen kriisintarkaisuneuvoston (SRB) 11.4.2022 tekemän päätöksen yhteiseen kriisintarkaisurahastoon vuodelta 2022 suoritettavien ennakkolisten vakauserämaksujen laskennasta (SRB/ES/2022/18) liitteeseen, siltä osin kuin riidanalainen päätös sekä sen liitteet I, II ja III koskevat kantajan maksua
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Toissijaisesti siltä varalta, että unionin yleinen tuomioistuin katsoisi riidanalaisen päätöksen olevan mitätön sen vuoksi, että vastaaja käytti väärää virallista kieltä, ja että kumoamiskanne jätettäisiin tämän vuoksi tutkimatta sen vuoksi, ettei sillä ole kohdetta, kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- toteaa, että riidanalainen päätös on mitätön kantajaa koskevilta osin
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.